

1

Den začínal tmavým a kalným ránem. Mraky se těžce ploužily po nebi a v sychravém vzduchu se hlásil sníh. Služebná vešla do pokoje, kde spalo dítě, a rozhrnula záclony. Bezděky pohlédla na protější dům se sádrovými ozdobami a parádním vchodem na hlavním průčelí a přistoupila k dětské postýlce.

„Vzbuď se, Philipe!“ řekla.

Stáhla z chlapečka přikrývku, vzala ho do náručí a nesla dolů. Byl ještě rozespalý.

„Maminka po tobě touží.“

Dole otevřela dveře do pokoje a odnesla dítě k posteli, na níž ležela žena. Byla to jeho matka. Vztáhla paže a chlapeček se k ní přitulil. Neptal se, proč ho probudily. Žena ho políbila na oči a hubenýma drobnýma rukama hladila teplé tělíčko v bílé flanelové noční košilce. Přitiskla ho k sobě.

„Chce se ti spát, miláčku?“ zeptala se.

Hlas měla tak slabý, jako by se už ozýval z veliké dálky. Chlapeček neodpověděl, jen se spokojeně usmál. Byl přešťastný v té velké teplé posteli, v objetí těch měkkých paží. Tulil se k mamince, jako by se chtěl ještě zmenšit, a ospale ji políbil. Za chvíli zavřel oči a tvrdě usnul. K posteli se přiblížil lékař.

„Ach, nechte mi ho ještě!“ poprosila úpěnlivě.

Lékař neodpověděl a vážně se na ni zadíval. Žena věděla, že si chlapečka bude smět u sebe nechat jen chvíli, a znovu ho políbila, pohladila ho po celém tělíčku až k nožkám, pravou sevřela v ruce a ohmatala na ní všech pět prstíků, pak mu zvolna pohladila levou nožku. Zasténala.

„Copak?“ zeptal se lékař. „Unavilo vás to.“

Zavrtěla hlavou – nemohla promluvit a slzy se jí řinuly po tvářích. Lékař se nad ní sklonil.

„Dejte mi ho.“

Byla velmi slabá, nemohla odporovat jeho žádosti, a tak mu dítě nechala. Lékař je podal chůvě.

„Radši ho zas položte do postýlky.“

„Prosím.“

Odnesla chlapečka, který pořád ještě spal. A tu se matka rozplakala, jako by jí to mělo srdce utrhnout.

„Co s ním bude, s chudáčkem?“

Ošetřovatelka, najatá na měsíc, se ji snažila uchlácho- lit, a za chvíli pláč ustal, z vyčerpání. Lékař přistoupil ke stolu na druhé straně pokoje, na němž pod plachetkou le- želo tělíčko mrtvě narozeného děťátka. Zdvihl plachetku a podíval se. Z postele na něj nebylo vidět, bránila tomu zástěna, ale žena uhodla, co tam dělá.

„Holčička, nebo chlapeček?“ zeptala se šeptem.

„Zase chlapeček.“

Žena už mlčela. Chůva se za chvíli vrátila. Přistoupila k posteli. „Mladý pán Philip se vůbec neprobudil.“

Ticho. Lékař nemocné znovu změřil tep.

„Tak se zdá, že tu zatím nejsem nic platný. Přijdu zas po snídani.“

„Já vás vyprovodím, pane doktore,“ řekla chůva.

Mlčky šli po schodech dolů. V hale doktor zůstal stát.

„Vzkázala jste pro švagra paní Careyové, že?“

„Ano, pane doktore.“

„Nevíte, v kolik hodin tu bude?“

„Nevím, pane doktore. Čekám telegram.“

„A co s chlapcem? Snad byste ho raději měli poslat pryč.“

„Slečna Watkinová říkala, že si ho vezme k sobě.“

„Kdo to je?“

„Jeho kmotra, pane doktore. Myslíte, že se z toho paní Careyová dostane?“

Lékař zavrtěl hlavou.

O týden později Philip seděl na podlaze v salonku u slečny Watkinové v Onslow Gardens. Pokoj byl zaplněn těžkým nábytkem a na každé pohovce ležely tři velké polštáře. I v každé lenošce byl polštář. Ty všechny si vzal a z lehkých pozlacených židlí s vyplétaným sedátkem si vymyslel a snadno postavil jeskyňku, aby se v ní mohl schovat před indiány, kteří číhali za okenními závěsy. Přiložil ucho k podlaze a poslouchal, jak se stádo buvolů žene prérií. Tu zaslechl, že se otvírají dveře, a zatajil dech, aby ho nikdo neušel. Ale něčí ruka prudce odtáhla židli a polštáře spadly.

„Jen počkej! Slečna Watkinová se na tebe bude zlobit!“
„Ahoj, Emmo!“

Chůva se shýbla a políbila ho, pak začala natřásat polštáře a dávat je zpátky na místo.

„Mám už jít domů?“ zeptal se.

„Ano, přišla jsem si pro tebe.“

„Ty máš nové šaty.“

Tehdy, v roce osmnáct set osmdesát pět, se nosily honzíky. Ty šaty byly z černého sametu, s úzkými rukávy a svislými rameny a na sukni s třemi širokými kanýry. Chůva přišla v černém kukaňovém klobouku, uvázaném na sametové stužky. Chvíli se rozmýšlela. Otázka, kterou čekala, se neozvala, a tak nemohla dát odpověď, na jakou se připravila.

„Ty se ani nezeptáš, jak je mamince?“ řekla nakonec.

„Jé, já jsem zapomněl! Jak je jí?“

Teď už měla odpověď připravenou.

„Mamince je dobře a je šťastná.“

„To jsem rád!“

„Maminka je pryč. Už ji neuvidíš.“

Philip nerozuměl, jak to myslí.

„A proč?“

„Maminka je v nebi.“

Dala se do pláče a Philip se také rozplakal, ačkoli pořád nechápal. Emma byla vysoká, kostnatá žena se světlými

vlasý a širokým obličejem. Pocházela z Devonshiru, a přestože mnoho let sloužila v Londýně, stále měla protáhlou výslovnost. Vlastním pláčem se ještě víc rozlítostnila a přitiskla si chlapečka k srdci. Bezděčně ho politovala, že je připraven o jedinou lásku na světě, která je úplně nesobecká. Je to hrozné, že se ho mají ujmout cizí lidé. Ale za chvíli se vzpamatovala.

„Čeká na tebe strýc William, chce s tebou mluvit,“ řekla. „Jdi se rozloučit se slečnou Watkinovou a půjdeme domů.“

„Já se s ní nechci rozloučit,“ odpověděl a instinktivně utajil pláč.

„Tak dobře – běž si tedy nahoru pro klobouček.“

Doběhl si pro něj, a když se vrátil dolů, Emma tam na něho čekala. V pracovně za jídelnou slyšel něčí hlasy. Zůstal stát. Věděl, že tam slečna Watkinová a její sestra rozmlouvají se známými, a pomyslel si – bylo mu devět let –, že by ho litovaly, kdyby k nim šel.

„Asi bych slečně Watkinové přece jen měl dát sbohem.“

„Udělal bys dobře,“ odpověděla Emma.

„Jdi tam a řekni jim, že přijdu.“

Chtěl tu příležitost co nejlíp využít. Emma zaklepala na dveře a vešla dovnitř. Slyšel ji, jak říká:

„Slečno Watkinová, mladý pán Philip by se s vámi rád rozloučil.“

Rozmluva ihned zmlkla a Philip přikulhal do pokoje. Henrietta Watkinová byla statná žena s brunátným obličejem a obarvenými vlasy. Když si tehdy někdo barvil vlasy, vyvolávalo to poznámky, a když si je přebarvila Philipova kmotra, často o tom doma slýchal všelijaké řeči. Žila se starší sestrou, která se klidně smířila se svým stářím. Měly na návštěvě dvě dámy, které Philip neznal – zvědavě se na něho podívaly.

„Ubožátko!“ zvolala slečna Watkinová a popadla ho do náručí.

Dala se do pláče. V tu chvíli teprve pochopil, proč nebyla doma na oběd a proč má na sobě černé šaty. Nemohla promluvit.

„Musím domů,“ řekl za chvíli.

Vymanil se jí z náručí a ona ho znovu políbila. Pak přistoupil k její sestře a také jí dal sbohem. Jedna z cizích dam se zeptala, zda ho smí políbit, a Philip jí to vážně dovolil. Ačkoli měl pláč na krajíčku, bystře a s příjemnými pocity vnímal dojem, jaký vzbudil, a rád by byl zůstal trochu déle, když se s ním tolik nadělá, ale uvědomoval si, že by už měl jít, a tak se vymluvil, že na něho čeká Emma. Vyšel z pokoje. Emma si zatím odskočila do suterénu popovídat s přítelkyní, počkal na ni tedy nad schody. Zaslechl hlas Henrietty Watkinové.

„Jeho matka byla má nejlepší přítelkyně. Nesnesu pomyslení, že je mrtvá.“

„Nemělas chodit na pohřeb, Henrietto,“ namítla její sestra. „Já věděla, že tě to rozčílí.“

Pak slyšel jednu z těch cizích.

„Chudáček malý, je to hrozné, že zůstal na světě tak docela sám. A kulhá, jak vidím.“

„Ano. Má koňskou nohu. Jeho matku to velmi rmoutilo!“

Tu se Emma vrátila. Zavolala drožku a řekla kočímu, kam má jet.

3

Přijeli k domu, kde zemřela paní Careyová – v Kensingtonu, v neutěšené ctihodné ulici mezi Notting Hill Gate a High Street – a Emma zavedla Philipa do salonu. Jeho strýc tam psal děkovné dopisy za darované věnce. Jeden se k pohřbu opozdil a ležel v lepenkové krabici na stole v hale.

„Prosím, mladý pán Philip,“ řekla Emma.

Pan Carey zvolna vstal a podal chlapečkovi ruku. Teprve pak ho napadlo, aby ho políbil na čelo. Byl podprůměrného vzrůstu, náchylný k tělnatosti, a nepřistřižené vlasy nosil rozprostřené po olysalé hlavě, aby mu zakryly pleš. Obličej měl vyholený a nebylo těžké si představit,

že v mládí mohl být hezký. U řetízku k hodinkám mu visel zlatý křížek.

„Teď budeš bydlet u mne, Philipe. Jsi rád?“

Když se přede dvěma roky Philip vystonal ze spalniček, poslali ho na faru, ale zapamatoval si líp tamější podkrovní a velkou zahradu než strýce a tetu.

„Jsem.“

„Musíš teď mě a tetu Louisu považovat za své rodiče.“

Chlapci se trochu zachvěla ústa, zarděl se, ale neodpověděl.

„Tvá maminka mi tě nechala na starost.“

Pan Carey dost těžko nalézal vhodná slova. Když dostal zprávu, že švagrová umírá, ihned se rozjel do Londýna, ale cestou nemyslel na nic jiného, než jaký to do jeho života vnese nelad, bude-li úmrtím švagrové donucen vzít si na starost jejího synka. Byl už starý, hodně přes padesát, a třicet let ženatý, ale zůstali s manželkou bezdětní – nijak se netěšil, že u nich bude pobývat chlapec – možná hlučný a nevychovaný. Švagrovou nikdy neměl moc rád.

„Zítra si tě odvezu do Blackstablu.“

„Emmu také?“

Chlapeček jí vložil ručku do dlaně a ona mu ji stiskla.

„Emma bohužel musí pryč,“ řekl pan Carey.

„Ale já chci, aby Emma jela se mnou.“

Philip se rozplakal a ani chůva se neubránila pláči. Pan Carey se na ně bezradně zadíval.

„Snad byste nás měla s mladým pánem Philipem na chvíli nechat samotné.“

„Prosím, důstojný pane.“

Philip se jí pevně držel, ale mírně se mu vyprostila. Pan Carey si ho posadil na koleno a jednou paží ho objal.

„Nesmíš plakat. Jsi už velký, nehodí se, abys měl chůvu. Musíme se postarat, aby ses dostal do školy.“

„Já chci, aby Emma jela se mnou,“ opakoval chlapeček.

„To stojí hodně peněz, Philipe. Tvůj otec jich moc nezařechal – věru nevím, kam se poděly. Musíš si dát pozor, abys neutratil zbytečně ani penny.“

Den předtím pan Carey navštívil právního zástupce rodiny. Philipův otec byl lékař s dobrou praxí, podle jeho platu v nemocnici se dalo usuzovat na zajištěnou existenci, a tak faráře překvapilo, když se po jeho náhlém úmrtí na otravu krve zjistilo, že ovdovělé manželce nezanechal téměř nic víc než svou životní pojistku a tolik, co mohl vynešt pronájem jejich domu v Bruton Street. To bylo před půlrokem; paní Careyová měla už tehdy choulostivé zdraví, a když poznala, že je těhotná, ztratila hlavu a pronajala dům prvnímu zájemci, který se namanul. Nábytek uložila do skladu, a aby se před narozením děcka vyvarovala zbytečných problémů, najala si na rok zařízený dům, kde podle farářova názoru platila hanebně vysokou činži. Ale nebyla zvyklá hospodařit s penězi, a tak nedovedla své výdaje přizpůsobit změněným poměrům. To málo, co měla, jí bůhvíjak proklouzlo mezi prsty, takže po zaplacení všech výloh zbývalo Philipovi na živobytí jen něco přes dva tisíce liber, než bude schopen vydělávat si sám. Tohle všechno se Philipovi nedalo vysvětlit – pořád plakal.

„Jdi radši k Emmě,“ řekl pan Carey, neboť tušil, že chůva dovede chlapečka utěšit líp než kdo jiný.

Philip se beze slova svezl strýci z kolena, ale pan Carey si ho přidržel.

„Pojedeme zítra, protože v sobotu si musím připravit kázání, a tak Emmě vyříd, že ti má sbalit věci dnes. Můžeš si odvézt všechny hračky. A jestli si chceš vzít něco na památku po tatínkovi a mamince, můžeš si vybrat na každého jednu upomínku. Všechno ostatní se prodá.“

Chlapec vyklouzl z pokoje. Pan Carey nebyl vůbec zvyklý pracovat a jen s nechutí se ujal vyřizování korespondence. Na psacím stole z jedné strany ležela hromádka úctů a ty ho roztrpčovaly. Hned po smrti paní Careyové objednala Emma v květinářství spousty bílých květů do pokoje, v němž mrtvá ležela. Taková marnotratnost! Ta Emma si ale dovoluje! Beztak by ji propustil, i kdyby nebylo té finanční tísně.

Ale Philip k ní přiběhl, schoval si obličej na jejich prsou

a plakal, jako by mu mělo puknout srdce. A ona ho s pocitem, že je skoro její vlastní dítě – ujala se ho, když mu byl měsíc –, utěšovala něžnými slůvky. Slibovala, že za ním občas zajede, že na něho nikdy nezapomene, a vyprávěla mu o tom kraji, kam měl odjet, i o svém domově v Devonshiru – její otec vybírá mýtné na silnici do Exeteru, mají doma v chlívků prasátko a krávu a té krávě se zrovna narodilo telátko –, až Philip zapomněl na pláč, tak ho vzrušilo pomyšlení na blízkou cestu. Za chvíli ho postavila na zem, protože měla moc práce, a on jí pomáhal rozkládat své šatstvo na posteli. Poslala ho do dětského pokoje pro hračky a za chvíli si tam už blaženě hrál.

Ale samota ho nakonec omrzela a vrátil se do ložnice, kde už mu Emma rovnala věci do velikého plechového kufru. A tu si vzpomněl, jak mu strýc říkal, že si může vzít po tatínkovi a mamince něco na památku. Pověděl to Emmě a zeptal se jí, co si tedy má vzít.

„Jdi se podívat do salonu, co by se ti líbilo.“

„Je tam strýček William.“

„To nevádí. Teď jsou to tvoje věci.“

Philip se loudal dolů a uviděl dveře do salonu otevřené. Pan Carey už tam nebyl. Philip zvolna obcházel kolem dokola. Bydleli v tom domě jen krátce, takže v něm pro chlapečka jen máloco mělo zvláštní význam. Byl to pokoj cizích lidí a neviděl tam nic, co by ho zaujalo. Ale věděl, co tam je mamincino a co patří domácím, a za chvíli se rozhodl pro malé hodiny, o nichž maminka jednou před ním řekla, že se jí líbí. S těmi se tedy dost bezútěšně vrátil nahoru. U dveří do matčiny ložnice se zastavil a poslouchal. Nikdo mu sice neřekl, že tam nesmí, ale tušil, že by asi neudělal dobře, kdyby tam vešel – dostal trochu strach a srdce se mu znepokojeně rozbušilo, ale zároveň cítil nutkání otočit klikou. Udělal to velice jemně, jako by ho uvnitř neměl nikdo slyšet, a pak zvolna strčil do dveří. Chvilku postál na prahu, než se odvážil dál. Strach ho přešel, ale vypadalo to tam nějak divně. Zavřel za sebou dveře. Rolety byly stažené a v chladném světle zimního

dne se v pokoji šerilo. Na toaletním stolku ležely kartáče a ruční zrcátka paní Careyové a na tácku její vlásenky. Na polici nad krbem stála jeho fotografie vedle tatínkovy. Chodíval do toho pokoje, i když tam maminka nebyla, ale nyní se mu zdál jakoby jiný. Židle vypadaly nějak zvláštně. Postel byla odestlaná, jako by tam měl v noci někdo spát, a na polštáři ležela složená noční košile.

Philip otevřel veliký šatník, stoupl si na špičky, vzal z něho tolik šatů, kolik mohl pobrat do náručí, a zabořil do nich obličej. Ucítil z nich voňavku, již maminka užívala. Pak vytahoval zásuvky plné maminciných věcí a prohlížel si je; mezi prádlem byly sáčky s levandulí, měly svěží a příjemnou vůni. Cizost se z pokoje vytratila a zdálo se mu, jako by si maminka teprve před chvílí vyšla na procházku. Brzy se zas vrátí a přijde k němu nahoru do dětského pokoje na čaj. Bylo mu, jako by na rtech ucítil její políbení.

Není pravda, že ji už nikdy neuvidí! Není to pravda zkrátka proto, že to je nemožné. Vylezl na postel a položil si hlavu na polštář. Ležel tam úplně bez hnutí.

4

Philip se s pláčem rozloučil s Emmou, ale cesta do Blackstablů ho bavila, a než tam dojeli, smířil se s osudem a rozveselil. Pan Carey svěřil jejich zavazadla nosiči a vydal se s Philipem pěšky na faru – trvalo jim to něco přes pět minut, a když tam došli, Philip se najednou upamatoval na zahradní vrátka: z pěti latěk, červená, lehce se v závěsech otvírala sem i tam, takže se na nich mohl, ale nesměl, vozit dozadu a dopředu. Zahrádkou prošli k domovním dveřím. Ty byly jen pro návštěvy, pro neděli a zvláštní příležitosti, třeba když farář odjížděl do Londýna nebo se odtamtud vracel. Obvykle se chodilo do domu a z domu postranními dveřmi a vzadu byly ještě jedny pro zahradníka a pro žebráky a tuláky. Dost velký dům ze žlutých cihel a s červenou střechou, postavený v církevním slohu

asi před čtvrtstoletím, měl hlavní vchod jako chrámový portál a v saloně gotická okna.

Paní Careyová věděla, kterým vlakem přijedou, a čekala v salonu, až uslyší klapnout vrátka. Ihned jim šla ke dveřím naproti.

„Tady je teta Louisa,“ řekl pan Carey, jakmile se ukázala. „Běž a dej jí hubičku!“

Philip se k ní kulhavě rozběhl – měl přece koňskou nohu – a najednou se zarazil. Paní Careyová byla malá a scvrklá, stará asi jako její muž, s obličejem plným hlubokých vrásek a s bleděmodrýma očima. Šedivé vlasy měla nakroucené do prstýnků podle módy z jejích mladých let. Byla v černých šatech a jako jedinou ozdobu nosila na krku zlatý řetízek s křížkem. Měla ostýchavé chování a jemný hlas.

„Šli jste pěšky, vid', Williame?“ řekla téměř vyčítavě, když manžela líbala.

„Já na to zapomněl,“ odpověděl a pohlédl na synovce. „Nevadilo ti, žes musel jít pěšky?“ zeptala se chlapce.

„Ne. Já chodím všude pěšky.“

Jejich rozhovor ho trochu překvapil. Teta ho vyzvala, aby šel dál, a vstoupili do haly vydlážděné červenými a žlutými dlaždičkami, v nichž byl střídavě vytlačen řecký kříž a Beránek Boží. Z haly vedlo vzhůru okázalé schodiště z leštěného smrku se zvláštním pachem – dodatečně vestavěné, protože když se dělaly nové lavice pro kostel, zbylo naštěstí dost dřeva. Sloupkové zábradlí zdobily symboly čtyř evangelistů.

„Dala jsem zatopit v kamnech, myslela jsem, že vám bude po cestě zima,“ řekla paní Careyová.

Ve velikých černých kamnech v hale se totiž topilo, jen když bylo velmi špatné počasí a když měl farář rýmu. Když měla rýmu paní Careyová, nikdy se v nich netopilo. Uhlí bylo drahé. A pak, služebná Mary Ann to neměla ráda, když všude hořelo v kamnech. Jestli chtějí mít zatopeno všude, budou si muset vzít ještě jednu služebnou. Pan a paní Careyovi jsou v zimě pořád v jídelně, tam jim

jeden oheň stačí. Ani v létě si nedovedli odvyknout, do salonu si tedy chodil jenom pan Carey v neděli odpoledne zdřímnout. Ale každou sobotu si dal zatopit v pracovně, potřeboval si sepsat kázání.

Teta odvedla Philipa nahoru do malinké ložnice s vyhlídkou na příjezdovou cestu. Hned před oknem byl veliký strom, na nějž se Philip upamatoval, poněvadž měl spodní větve tak nízko, že se na něj dalo vyšplhat hodně vysoko.

„Malý pokojíček pro malého chlapečka,“ řekla paní Careyová. „Nebudeš se bát spát o samotě?“

„Vůbec ne!“

Poprvé byl na faře s chůvou a paní Careyová s ním neměla příliš co do činění. Zadívala se teď na něho trochu nesměle.

„Dovedeš si sám umýt ruce, nebo ti je mám umýt já?“

„Dovedu se mýt sám,“ odpověděl sebejistě.

„Dobrá, tak se na ně podívám, až přijdeš dolů na čaj.“

Neměla o dětech ponětí. Když se rozhodlo, že Philip bude u nich v Blackstablu, paní Careyová se hodně napřemýšlela, kolik péče mu má věnovat – nesmírně jí záleželo na tom, aby splnila svou povinnost; ale když už tam byl, viděla, že se ho ostýchá, zrovna tak jako on jí. Doufala, že nebude hlučný a nevychovaný, protože nevychované a hlučné chlapce její muž nemá rád. Omluvila se Philipovi, že ho nechá o samotě, za chvíli se však vrátila, zaklepala na dveře, ale nevešla dovnitř, jen se ho zeptala, jestli si umí sám nalít vodu do umyvadla. Potom šla dolů a zazvonila k čaji.

Souměrná jídelna měla z obou stran okna s těžkými závěsy z červeného rypsu a uprostřed velký stůl, na jednom konci stála okázalá mahagonová kredenc se zrcadlem a v protějším rohu harmonium. U krbu stála z každé strany velká honosná židle potažená tlačnou kůží a s háčkovanou dečkou na opěradle: jedna s postranními opěradly, té se říkalo „manžel“, druhá bez nich, a té se říkalo „manželka“. Paní Careyová nikdy nesedala v křesle – tvrdila,

že nerada sedí moc pohodlně a stejně má pořád hodně co dělat, proto má radši židli. A že kdyby u její židle byla postranní opěradla, třeba by se jí z ní nechtělo vstávat.

Když tam přišel Philip, farář právě prohrabával oheň a ukázal mu dva pohrabáče. Jeden byl velký, vyleštěný, až se blýskal, neopotřebovaný, a říkalo se mu farář; a druhému, mnohem menšímu, který zřejmě prošel už mnohokrát ohněm, se říkalo kaplan.

„Na co čekáme?“ zeptal se pan Carey.

„Řekla jsem Mary Ann, aby ti uvařila jedno vejce. Myslela jsem, že budeš mít po cestě hlad.“

Paní Careyová se domnívala, že jízda vlakem z Londýna do Blackstablů je velmi únavná. Sama se málokdy vydávala na cesty, protože prebenda vynášela jen tři sta ročně, a když její muž potřeboval dovolenou, jezdil si sám, pro dva peníze nestačily. Moc rád se účastnil církevních sjezdů a obvykle si to dovedl zařídít tak, že se jednou za rok podíval do Londýna; jednou byl v Paříži na nějaké výstavě a dvakrát nebo třikrát ve Švýcarsku. Mary Ann přinesla vejce a usedli ke stolu. Židle byla pro Philipa moc nízká a pan Carey ani jeho žena nevěděli, co si počít.

„Podložím mu pár knih,“ navrhla Mary Ann.

Vzala z harmonia velikou Bibli a modlitební knihu, z níž farář předčítal modlitby, a položila je na Philipovu židli.

„Ale, Williame, nemůže přece sedět na Bibli!“ namítla pohoršeným tónem paní Careyová. „Nemohly by se mu přinést nějaké knihy z pracovny?“

Pan Carey o té otázce chvíli uvažoval.

„Snad by to pro jednu tolik nevadilo, Mary Ann, jestli dáte modlitební knihu navrch. Knihu obecných modliteb sepsali lidé, jako jsme my. Nemůže si dělat nárok na božský původ.“

„Na to jsem nepomyslela, Williame,“ řekla teta Louisa.

Philip se uvelebil na knihách, farář se před jídlem pomodlil a usekl vršek vejce.

„Tu máš,“ řekl a podal jej Philipovi. „Můžeš si ten vršek sníst, jestli chceš.“

Philip by také chtěl vejce jenom pro sebe, ale nenabídli mu je, a tak si vzal, co mohl.

„Jak nám snášely slepice, co jsem byl pryč?“ zeptal se farář.

„Moc špatně, představ si – jen jedno dvě vejce denně.“
„Jak ti chutnal ten vršek, Philipe?“ zeptal se strýc.

„Děkuji, moc.“

„V neděli odpoledne ho dostaneš zas.“

Pan Carey měl vždycky v neděli k čaji vejce naměkko, aby se posilnil před večerními bohoslužbami.